

ပုည ခင် စာ အုပ် တိုက်

ပုညခင်

အထက်တန်းစား ဂျာနယ်

အမှာ စာ

၂၀၁၅ ခုနှစ်သည် မြန်မာပြည်သူလူထုအတွက် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် နှစ်တစ်နှစ် ဖြစ်ပါသည်။ ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်သည် ကျွန်မ၏ ပုညခင် ကလောင်သက် ၁၅ နှစ် ပြည့်ခဲ့သောနှစ်လည်း ဖြစ်သည်။ ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် အနုပညာ ခံစားမှုအသစ်များ ဖန်တီးရေးဖွဲ့မည်ဟု ကျွန်မ အားခဲထားလေသည်။ ။

ကျွန်မသည် အချစ်ဝတ္ထုရေး စာရေးဆရာမတစ်ဦးသာဖြစ်ပြီး ကျွန်မ၏ စာဖတ်ပရိသတ် အများ စုမှာ အမျိုးသမီးများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ။ ထို့ကြောင့်ပင်... ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ ပရိသတ်များ ဖြစ်သော အမျိုးသမီးများ ၏ ဘဝအထွေထွေကိုလည်း မျက်ကွယ်ပြုမထားလိုပေ...။

ရသအဖုံဖုံ ပါဝင်သည့် ဝတ္ထုများကို ခံစားရေးဖွဲ့ရင်း မိန်းကလေးများကို အသိလေး တစ်စုံတစ်ရာ ရကောင်း ရစေတော့ဟူသော စိတ်စေတနာဖြင့် ‘ကွဲအက်သွားသော မှန်ချပ်များ’၊ ‘မိန်းမ တစ်ယောက်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ’စသည် ဖြင့် ဝတ္ထုများကို ကျွန်မ ဖန်တီးရေးဖွဲ့ခဲ့ဖူးပါသည်။ ။

ယခု ကျွန်မ၏ ကလောင်သက် ၁၅ နှစ်ပြည့် အမှတ်တရအဖြစ် ဝတ္ထုရေးဖွဲ့မည်ဟု စဉ်းစားသောအခါ ကျွန်မ၏ အမာခံပရိသတ်များ ဖြစ်သော မိန်းကလေးများ ၏ ဘဝအကြောင်းအရာ များ စွာသည် ကျွန်မ၏

စိတ်အာရုံမှာ ထင်ဟပ်၍ လာလေသည်။ ။

ကျွန်မတို့ နိုင်ငံမှာ အားကိုးရာမဲ့ မိန်းမငယ်လေးတွေ ဘယ်လောက် ရှိသလဲ. . .။ ဘဝလုံခြုံမှု မရှိသော မိန်းကလေးတွေ ဘယ်လောက်များများ ရှိနေသလဲ. . .။ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ဘဝပျက်ခဲ့ရသော၊ ရုန်းရင်းနစ်နေသေးသော မိန်းကလေးတွေ ဘယ်လောက်များများ ရှိနေပါလိမ့်ဟူသော အတွေးက ကျွန်မကို မျက်ရည်စိမ့်စိုစေသည် အထိ နာကျင်စိတ်ထိခိုက်စေခဲ့ပါသည်။ ။

ထို့ကြောင့်ပင် အားကိုးရာမဲ့ မိန်းကလေးများ စွာကို အားအင်ပေးလိုသော ခံစားချက်စိတ်ရင်း အမှန်ဖြင့် ဤဝတ္ထုကို ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ။

မိန်းကလေးများကို ဦးတည်ချက်ထား၍ ရေးခဲ့သော်လည်း မိန်းကလေးများ ၏ ချစ်သူ ရည်းစား၊ မိဘမောင်ဖွား စသဖြင့် ယောက်ျားသားများ နှင့်လည်း ပတ်သက်စပ်ဆိုင်နေမည်ဖြစ်သလို ထိုမိန်းကလေးများ နေထိုင်နေသော နိုင်ငံ၊ ထိုမိန်းကလေးများကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သော ဥပဒေများ နှင့်လည်း တစ်နွယ်ငင် တစ်စင်ပါ ပတ်သက် စပ်ဆိုင်နေမည်ဖြစ်သည်။ ။

ဤဝတ္ထုကြောင့် ခံစားမှု တစ်စုံတစ်ရာ၊ ဗဟု သုတ တစ်စုံတစ်ရာ၊ အကျိုးကျေးဇူး တစ်စုံ တစ်ရာ ရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်မ အချိန်ယူကြိုးစားရေးဖွဲ့ရကျိုး နပ်ပါပြီ. . .။

ကျွန်မ၏ အနုပညာ ဖန်တီးမှုအသစ်တစ်ခုကို စာဖတ်ပရိသတ်များ ကျေနပ်နှစ်သက်နိုင်လိမ့် မည်ဟု လည်း မျှော်လင့်မိပါသည်။ . . .။

ကျွန်မ၏ ပရိသတ်များအားလုံး ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းမြေ့ပြည့်စုံစွာဖြင့် ကောင်းသော မျှော်လင့်ချက်မှန်သမျှ ပြည့်ဝကြပါစေ. . . .

အစဉ်ထာဝရ ချစ်ခင်လေးစားလျက် ပုညခင်

မြို့ငယ်ကလေး၏ ဆောင်းညနေသည် အေးစက်မှုန်ရီလျက်ရှိသည်။
နှင်းမြူများ သိပ်သည်း ပိတ်ဆီးလျက်ရှိတာမို့ နေရောင်ခြည်ကလည်း
အချိန်မတိုင်မီ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့သည်။ ။ ဝိုးတဝါး မှုန်ရီသော
နှင်းမြူများ အောက်က အရာရာဟာ အေးစက်ထုံထိုင်းနေသည် ဟု ထင်
ရသည်။ ။

"အေးလိုက်တာကွာ...ဒီနေ့တော့ ဆိုင် စောစောပိတ်မှ ပါပဲ..."

တက်တူးဆရာက မှိုင်းပျူလမ်းကလေးဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျက်
အေးစက်စက်လက်တွေ ကို အချင်းချင်း ပူးယှက်ဆုပ်ထွေးနေရင်း တီး
တိုးရေရွတ်လိုက်သည်။ ။

"ဒီအချိန်ကြီးကျမှ အဖေဆီ ဘယ်သူမှ တက်တူးလာထိုးမယ် မထင်
ပါဘူး အဖေရာ၊ စောစော ပိတ်လိုက်ပြီး စောစော အိပ်တော့ပေါ့၊ သား
တံခါးတွေ ပိတ်လိုက်ရတော့မလား..."

ဆိုင်၏ အတွင်းဘက် လိုက်ကာနောက်က စားပွဲလေးမှာ ထိုင်၍
ကျောင်းစာလုပ်နေသော သားဖြစ်သူက တက်တူးဆရာကို လှမ်းပြောလို
က်၏။

တက်တူးဆရာက အနည်းငယ် တွေဝေသွားကာ လူသူရှင်းလင်းနေ
သည့် လမ်းသွယ် ကလေးဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရင်း...

"ခဏတော့ နေလိုက်ဦးမယ်လေကွာ၊ တစ်ယောက်တလေ မျက်စိလ
ည် လမ်းမှားပြီး ရောက်လာလည်း မဆိုးပါဘူးကွ၊ တစ်ခါတလေလည်း

ဒီအချိန်မှ လာတတ်တဲ့ သူမျိုး ရှိတတ်ပါ တယ်..."

"လာလည်း ဒီမီးအားနဲ့ တော့ အဆင်မပြေလောက်ပါဘူး အဖေရာ၊
မီးအားကဖြင့် ခရမ်း ချဉ်သီးလုံးလောက်လေးပဲ လင်းနေတာကို၊ ဒီမီး
ရောင်အောက်မှာ သာ အဖေ တက်တူးထိုးရင် အဖေ့ အရုပ်က မျောက်
ဓာတ်လိုက်သလို တွန့်နေလိမ့်မယ်...ခွဲ...ခွဲ..."

"မင်းဘိုးအေ...မျောက်ဓာတ်လိုက်ရမှာ လား၊ မင်းအဖေက ဝါရင့်
သမ္ဘာရင့်ပါကွ...၊ မျက်စိ မှိတ် ထိုးပေးလို့ တောင် ရတယ်"

"မျက်စိမှိတ်တော့ မထိုးလိုက်ပါနဲ့ အဖေရာ၊ LED မီးအိမ်ကလေး ထွ
န်းပြီးတော့သာ ထိုးလိုက်ပါ၊ သားတောင် ဒီမီးအိမ်ကလေးရှိမှ စာကြည့်
လို့ ရတာ၊ အဖေ တက်တူးထိုးရင် သား မီးပြပေးမှာ ပေါ့၊ မုန့်ဖိုးတော့
ပေး..."

တက်တူးဆရာက ကန့်လန့်ကာ နောက်ကွယ်က သား၏ အရိပ်ကို
လှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည် ။ မီးအားက တကယ်ပဲ မှိန်ဖျော့လှ
တာမို့ သူတို့ ရဲ့ ဆိုင်ခန်းကလေးထဲမှာ နီဝါဝါ အရောင်ဖျော့လေးသာ ရှိ
နေပါသည် ။ အချိန်တစ်ခဏအတွင်းမှာ ပင် ညနေခင်းသည် ညခင်းသို့
ကူးပြောင်း ရောက်ရှိ မှုန်ရီလာပါသည် ။

အလင်းရောင်နည်းသော အခန်းလေး၏ နောက်ဘက်ပိုင်းကို ကန့်
လန့်ကာလေး ကန့်ထား သည် ။ အဲဒီ ကန့်လန့်ကာနောက်မှာ သားရဲ့
စာကြည့်စားပွဲလေးတစ်လုံးနှင့် သူတို့ သားအဖ အတူအိပ်သော ကွပ်ပျစ်
ကျယ်ကျယ်တစ်လုံး ရှိသည် ။ စားပွဲပေါ်မှာ LED မီးအိမ်ကလေးချပြီး
သင်္ချာတွက်နေပုံရသော သားရဲ့ အရိပ်က လိုက်ကာမှာ လာထင်နေသည်
။ သူတို့ သားအဖ ကန့်လန့်ကာ ခြားပြီး စကားလှမ်းပြောနေကြတာပင်။

တက်တူးဆရာက လမ်းသွယ်ကလေးဆီ မျှော်လင့်ချက်ဖြင့်

လမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ။

လမ်းသွယ်ကလေးပေါ်မှာ တော့ အမှောင်ထွက် ကြီးစိုးစပြုသည်။ ။
လမ်းမီးတိုင်ကလေးဆီက လင်းနေသည့် မီးလုံး၏ အရောင်ဟာလည်း
သားပြောသလို ခရမ်းချဉ်သီးလုံးလောက်လေးပဲ နီနေသည်။ ။ မြူနှင်း
တွေက ညကို ပို၍ သိပ်သည်းမှောင်မိုက်နေစေသည်။ ။

ဒီရက်ပိုင်းမှာ တက်တူးထိုးသူနည်းပါးလှတာမို့ သူက လူမျှော်ရပါသ
ည်။ ။ တကယ်တော့ သူက ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက်ပါ။ သို့သော် မြို့ငယ်
ကလေး၏ ပန်းချီဆရာဟာ ဆိုင်းဘုတ်ရေးတာ လောက်သာ အလုပ်ဖြစ်
တာမို့ ‘ပန်းချီဆရာ’ဟူသော နာမည်ကို သူ စိတ်နာစွာ မေ့ပစ်လိုက်သည်
။ ဆိုင်းဘုတ်ရေးရင်းနဲ့ တော့ သူ့ရဲ့ အချိန်တွေကို ဖြုန်းတီးမပစ်ချင်ခဲ့ပါ။

အဲဒီနောက်တော့ Body Art ကို သူ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်။ ။ တစ်ယော
က်စ နှစ်ယောက်စကို ထိုးပေးရင်း ဒီအလုပ်က သူ့ရင်ဘတ်မှာ လာငြိသ
ည်။ ။ ဘုရားပွဲဈေးတွေမှာ တက်တူး လိုက်ထိုးဖို့ အထိတော့ သူ့မာနက ခွ
င့်မပြု။ အနုပညာ မပါတဲ့ ပေါပေါပဲပဲ အရပ်မျိုးတွေလည်း မထိုးချင်။ သူ
လက်ရာကို မြည်းစမ်းမိသွားသော သူတွေကတော့ သူ့ကို အထင်ကြီး
လေးစားကြသည်။ ။

ဒီလိုနဲ့ အနှစ်နှစ်အလလ စုဆောင်းထားသမျှလေးတွေကို ထုခဲ့ကာ ဒီ
တက်တူးဆိုင်ကလေးကို ဖွင့်ခဲ့သည်။ ။ ဒီဆိုင်ကလေးမှာ ပဲ သူတို့ သားအ
ဖနေသည်။ ။ ပန်းချီဆရာ ငမဲ့တစ်ယောက်ကို စွန့်ပစ်သွား သော ဇနီး
ဟောင်းကတော့ ဘယ်ဆီရောက်နေပြီ မသိပါ။ လောလောဆယ်တော့ ဒီ
ဆိုင်ကလေးနဲ့ သူတို့ သားအဖ အဆင်ပြေပါသည်။ ။

ရင်ကိုငြိစေသော အလုပ်မို့သာ ဒီအလုပ်ကို လုပ်ဖြစ်နေပေမဲ့ တက
ယ်တမ်းတော့ ဒီအလုပ်က စီးပွားရေးအရ တွက်ချေမကိုက်လှပါ။

မြို့ငယ်ကလေးမှာ တက်တူးထိုးချင်သူ ဘယ်နှယောက် ရှိနိုင်မှာ မို့လဲ. . ။ သူ တက်တူးထိုး ပေးလာသည့် သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်မှ မကြုံဖူးခဲ့ပါ။ သား လူပျိုတွေ တက်တူးထိုးမှာ ကိုတောင် သေမလောက် ကြောက်ကြသော ရှေးရိုးစွဲ မိဘတွေဟာ သမီးမိန်းကလေး သာ တက်တူးထိုးလို့ ကတော့ ရှက်လွန်းလို့ သတ်တောင်ပစ်မလားမသိဘူးဟု သူက ခပ်ချဉ်ချဉ် တွေးမိတတ်သည် ။

အမြင်ကျဉ်းမြောင်းလှသော မြို့ငယ်ကလေးရဲ့ အမြင်မှာ တော့ အများ မြင်သာတဲ့ လက်မောင်း လက်ဖျံမှာ တက်တူးထိုးထားတဲ့ ယောက်ျားဆို ‘ဆိုက်ကားသမား’ဟု မဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အထင်သေးတတ်မြဲ။ ‘ကလေးကချေ’၊ ‘လူမိုက်’၊ ‘အောက်တန်းစား’ဟု ပိုပိုကဲကဲ ပညတ်ချင်ကြမြဲ. . ။ တက်တူးရှိတဲ့ သူကိုဆို အကျင့်စာရိတ္တ မကောင်းသူလို မယုံသင်္ကာ ကြည့်တတ်မြဲ. . ။

"အဲဒီလိုဆို ဟိုကောင်ကြီး ဒေးဗစ်ဘက်ခမ်းကြီးကရော ကလေးကချေ အပေအတေကြီးလား ကွာ..."

ဟု သူက စိတ်ချဉ်ပေါက်တိုင်း ပြောမိတတ်သည် ။

မပြေးသော်လည်း ကန်ရာရှိဆိုသလို သူတို့ မြို့ကလေးရဲ့ အချုပ်ခန်းထဲမှာ ဖမ်းထည့်ထားခံ ရတဲ့ လူဆိုး လူမိုက်တွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တက်တူးကိုယ်စီ ရှိကြပေတာမို့ လူအများ စုရဲ့ သတ်မှတ်ချက်ကြီးက မှန်သလိုလိုကြီးတောင် ဖြစ်ရပါသေးသည် ။

လူကြီးအများ စု၏ အမြင်မှာ တော့ တက်တူးဆရာဟာ ချဉ်ဖတ် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် တက်တူးကို ရူးသွပ်ကြသော လူငယ်အများ စုရဲ့ ကြားမှာ တော့ သူက ဟီးရိုးဖြစ်ပါသည် ။ သူ့ကို ချစ်ခင်အားကိုးကြပါသည် ။

"မင်း တက်တူးသွားထိုးမယ်ဆို ငါ့သာ သတ်သွားတော့"

ဟု ပြောဆိုတားမြစ်မည့် မိဘအုပ်ထိန်းသူ မရှိသည့် လူငယ်တွေ၊ 'အိမ်ထောင်မှု ဘုရားတည်၊ ဆေးမင်ရည် စုတ်ထိုး ဤသုံးမျိုး ချက်မပိုင်ရင် နောင်ပြင်ရန်ခက်တဲ့ အမျိုးကွဲ'ဟု ဆိုဆုံးမမည့် မှန်တုန်တုန် အဘိုး အဘွားမျိုး မရှိသည့် လူငယ်တွေ၊ ဘဝမှာ အမှီအခို ကင်းကင်းလွတ်လွတ် လပ်လပ် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်၊ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ပိုင်စိုးသည့် လူငယ်တွေကတော့ သူ့ဆီမှာ တက်တူး လာထိုးတတ်ကြပါသည်။ ။

သို့သော် တက်တူးဆိုတာ တစ်ခါထိုးလိုက်၊ ပျက်သွားလိုက်၊ နောက်တစ်ခါ ထပ်ထိုးလိုက် လုပ်လို့ ရတာမျိုးလည်း မဟုတ်၊ တက်တူးထိုးစရာ နေရာကလည်း လူတစ်ကိုယ်စာအပြင် အပိုမပါ တာမို့ တက်တူးဖောက်သည် ဆီက အမြတ်ကြမ်းကြမ်း ရစရာ အကြောင်းမရှိပါ။ သူ့လက်ရာ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း မြို့ကလေးရဲ့ အနေအထားအရ သောင်းဂဏန်းထက်ပိုပြီး ရစရာလည်း မရှိ။ သို့သော် သူက ဒီ Body Art ကိုပဲ စွဲလမ်းချစ်မက်နေမိသည်။ တစ်လလုံးနေမှ တစ်ယောက်ပဲလာရင်တောင် သူက သူ့အစွမ်းရှိသမျှ ပုံအောက်က စိတ်နှစ်ပြီး ထိုးပေးခွင့် ရချင်ပါ သည်။ ။

သို့သော်. . .ဒီအလုပ်ကို သူ ဘယ်လိုပဲ ရူးသွပ်ပါစေ. . .သူ့ဆိုင်ကို ရောက်လာသူတိုင်းကို သူ မဖြားယောင်း မဆွဲဆောင်ပါ။ သေရာပါ အမှတ်အသားမို့ သေချာ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးမှ ထိုးဖို့၊ မထိုးခင် သေသေချာချာ စဉ်းစားဖို့ သူ အမြဲ ပြောပြလေ့ ရှိပါသည်။ ။

"အဖေ. . .ဆိုင်ပိတ်မယ်ဆို. . ."

"ဪ. . .အေး. . .ပိတ်လိုက်ပါတော့မယ်ကွာ. . ."

"တံခါးတွေ သား ပိတ်ပေးမယ်"

"နေ...နေ...ရတယ် သား၊ မင်းစာ မင်း ဖြောင့်ဖြောင့်လုပ်၊ အဖေပဲ ပိတ်လိုက်မယ်"

"အဖေ...သား သင်္ချာတွက်ပြီးရင် သားကို တီဗွီကြည့်ခွင့်ပေးနော်၊ သားကြိုက်တဲ့ အစီအစဉ် လာမှာ မို့လို့..."

"အေးပါကွာ...မင်းကလည်း ဝါသနာကြီးလိုက်တာ"

"သား ကြီးလာရင် တီဗွီထဲမှာ ပါချင်တာကိုး အဖေရ..."

"အေးပါကွာ...အေးပါ၊ ဟား...ဟား..."

"သား သူငယ်ချင်း စိုင်းဇော်က အမြဲပြောတယ် အဖေရ၊ သားက ရုပ်လည်း ချောတယ်၊ စကားလည်း သွက်တယ်၊ သားကြီးလာရင် မင်းသားလုပ်လို့ ရတယ်တဲ့"

"မင်းက မင်းသားလုပ်မလို့ လား..."

"မင်းသားတော့ မလုပ်ပါဘူး၊ အင်တာဗျူးတဲ့ သူပဲ လုပ်ချင်တာ"

"အေးပါ...အေးပါ...ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါ့သားက ရုပ်ချော ဉာဏ်ကောင်းလေးပဲ၊ သား ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ကိုဖြစ်မှာ ပါ၊ ကြိုးစားရင် ဘာမဆို မဖြစ်မရှိဘူးကွ၊ ကြိုးစားဖို့ ပဲလိုတာ၊ ကဲ...အဖေ တံခါးပိတ်လိုက်ဦးမယ်ကွာ..."

တက်တူးဆရာက ဆိုင်ပိတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကာ တံခါးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ ။ ည ၈ နာရီ ထိုးတော့မှာ မို့ ဆိုင်လည်း ပိတ်သင့်နေပါပြီ။ တံခါးဝ နားမှာ ရပ်မိတော့ လေပြည်တစ်သုတ်ကြောင့် ဖြုတ်ခနဲ အေးသွားသည်။ ။ စောစောကတည်းက အေးစက်နေသော လက်ဖျားတွေပင် အေးခဲမတတ် ထုံကျဉ်သွားသည်။ ။ သူက တံခါးရွက်တွေကို လှ

မ်းကိုလိုက်ရင်း ဒီနေ့အဖို့ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် လမ်းသွယ်ကလေး ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ လမ်းမီးတိုင်၏ အလင်းရောင် မစို့မပို့လေး သာ ကျရောက်လျက်ရှိသော ခပ်မှောင်မှောင် လမ်းသွယ်ကလေးက တော့ ရှင်းလင်းတိတ်ဆိတ်လျက်ပင် ရှိပါသည်။ ။

"အင်းလေ...သား ပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ဒီအချိန်ကြီးကျမှ ဘယ်သူကလာမှာ မို့လို့လဲ၊ ရာသီဥတုကလည်း အေးကအေးသနဲ့။"

အတွေးနှင့်အတူ တက်တူးဆရာက တံခါးရွက်တွေကို ဆွဲပိတ် ချက်ချလိုက်ပါသည်။ ။ ထို့နောက် ဆိုင်ခန်းထောင့်က မီးလင်းဖိုကလေးဆီ လျှောက်သွားပြီး မီးလင်းဖိုကို မီးမွှေးလိုက်သည်။ ။ သူ့ဆိုင်ကလေးက မခမ်းနားလှသော်လည်း အေးလွန်းတဲ့ မြို့ကလေးရဲ့ ဆောင်းရာသီကို အန်တုဖို့ မီးခိုးခေါင်းတိုင်လေးနှင့် မီးလင်းဖိုလေးကို ထည့်သွင်းတည်ဆောက်ထားခဲ့တာပင်။

သိပ်မကြာခင် မီးလင်းဖိုလေးက နွေးလာသည်။ ။ တက်တူးဆရာက အေးစက်စက် လက်ဖျားတွေကို နွေးထွေးလာအောင် မီးလင်းဖိုနားမှာ ဖြန့်ထားလိုက်ရင်း...

"သားရေ...အေးရင် ဒီနားလာ စာကျက်လေ..."

"သင်္ချာတွက်လိုက်ဦးမယ် အဖေ၊ ပြီးမှ လာခဲ့မယ်"

သူက ကန့်လန့်ကာနောက်က သား၏ အရိပ်ကလေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးမိပြန်သည်။ ။ သား ကျောင်းစာလုပ်နေပုံကလေးကို မြင်ရတိုင်း သူ ပီတိဖြစ်ရသည်။ ။ သားရဲ့ ၁၀ကိုတော့ ဒီလို မြို့ငယ် ကလေးမှာ မကုန်ဆုံးစေချင်ပါ။ ။ ဟိုးအမြင့်ကြီးကို ပျံသန်းသွားတဲ့ ငှက်ကလေးသာ ဖြစ်စေချင်ပါသည်။ ။ လှမ်းမျှော်မော့ကြည့်လို့ တောင် မမြင်ရတော့ဘူးဆိုရင်လည်း သားသာ မြင့်မြင့် ပျံနိုင်မယ်ဆို သူကျေနပ်သည်။ ။

"ဒေါက်...ဒေါက်..."

သားကိုငေးရင်း စိတ်ကူးယဉ်နေသော တက်တူးဆရာ၏ အကြား အာရုံထဲသို့ တံခါးခေါက်သံ နှစ်ချက် ဝင်လာသည်။ ။ ဟုတ်ပျံ့မလား။ ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သူများ ပါလိမ့်ဟု တွေးကာ သူ နားစွင့် လိုက်သည်။ ။

"ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်..."

တံခါးခေါက်သံက ဆက်တိုက် မြန်ဆန်လာသည်။ ။ ကသောကမျော အလျင်စလို ခေါက်နေသံ မျိုး...။

"အဖေ...တံခါးခေါက်နေတယ်"

"အေး...ကြားပါတယ်ကွ၊ ဒီအချိန်ကျမှ ဘယ်သူများ ပါလိမ့်...၊ တက်တူးထိုးမယ့်သူတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး"

"အပြင်မှာ မှောင်နေတယ်လေ အဖေ၊ မီးအိမ်ယူသွားလေ"

"ဪ...အေး...အေး..."

တက်တူးဆရာက သား၏ စာကြည့်စားပွဲဆီ လျှောက်သွားကာ မီးအိမ်ကလေးကို လှမ်းယူပြီး တံခါးဝသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

လူနေစိပ်သော ရပ်ကွက်နှင့် အလှမ်းဝေးသော သူတို့ ဆိုင်ကလေး၏ အနီးတစ်ဝိုက်မှာ ညဘက်ဆို လူသွားလူလာ ကျဲပါးလှပါသည်။ ။ ခုလို နှင်းထု ပိတ်ဆီးနေသည့် အေးစက်လွန်းသည့် ဆောင်းညမျိုးမှာ ဒီအချိန်ဆို အနီးအနားက အိမ်တွေအားလုံး တံခါးပိတ် တိတ်ဆိတ်နေကြပြီပေါ့။ သူမိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဒီအချိန် သူ့ဆီ လာလေ့မရှိကြပါ။

"ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်..."

တံခါးခေါက်သံက ဆက်တိုက်ပေါ်လာပြန်သည်။ ။ တက်တူးဆရာက

တံခါးချက်ကို ဖြုတ်ကာ တံခါးရွက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ အေးစက်လွန်းသော ဆောင်းလေက မျက်နှာကို ဖြန်းခနဲ ဆီးရိုက်လိုက်သဖြင့် သူ့မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး ထုံကျဉ်အေးစက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

တက်တူးဆရာက မီးအိမ်ကိုမြှောက်လျက် အပြင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ အပြင်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။ လမ်းမီးတိုင် မှုန်ဝါးဝါးအောက်မှာ ယိမ်းထိုးလှုပ်ခတ်နေသည့် ယူကလစ်ရွက်တွေကိုသာ မြင်ရသည်။

"ဘယ်သူလဲဟေ့..."

သူ လှမ်းမေးလိုက်တော့မှ တံခါးထောင့် မှောင်ရိပ်ဆီက အရိပ်တစ်ခု လှုပ်ရှားလာတာကို မြင်ရသည်။

"ဘယ်သူလဲ...၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ..."

"တက်တူးထိုးချင်လို့ ပါ..."

အေးစက် တိုးဖွသော မိန်းကလေးအသံတစ်သံက အမှောင်ထဲမှ တိုးထွက်လာသည်။ အဲဒီ နောက်မှာ တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့ရှေ့ တံခါးဝမှာ ရပ်လာခဲ့လေသည်။

ဘုရားရေ...။

တက်တူးဆရာက စိတ်ထဲမှ ဘုရားတလိုက်မိသည်။

မီးအိမ်၏ အလင်းဖြင့် ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရသော မိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာဟာ ဘာအကြောက်အရှံမှ မရှိသလို၊ ဘာစိတ်ခံစားချက်မှ မရှိသလို၊ စိတ်အာရုံတွေ မျောလွင့် နာကျင်နေသလို။ ထို ဖြူရော်အေးခဲနေသော မျက်နှာကလေးက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ချောမောလှပနေခဲ့လေသည်။

ကြည်လင် ဝိုင်းစက်နေသော မျက်ဝန်းအိမ် ကျယ်ကျယ်၊ မျက်ရစ်ထင်ထင်၊ ကော့ညွတ် ရှည်လျားသော မျက်တောင်ရှည်ကြီးများ ဖြင့် ခြံရံလျက်ရှိသော ထိုမျက်ဝန်းအိမ်က လှပလွန်းသော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုသော စိတ်ဒုက္ခဖြင့် ခံစားနာကျင် အေးခဲနေသည် ဟု ထင်ရသည်။ ။

ဒီမိန်းကလေးဟာ ကိုးတန်းကျောင်းသား သူ့သားနဲ့ မှ ရွယ်တူလောက်ပဲ ရှိလိမ့်မည်။ သို့သော် သား၏ မျက်ဝန်းတွေကတော့ အပူအပင်ကင်းစွာ ဖြူစင်ကြည်လဲ့နေသည်။ ။ သူမ၏ မျက်ဝန်းတွေကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။

ဒီအရွယ် မိန်းမငယ်လေး တစ်ဦးတည်း ဒီအချိန်ကြီးမှာ မှ တက်တူးထိုးဖို့ သူ့ဆိုင်ကို ရောက်လာရသတဲ့ လား...။

"ကျွန်မ အထဲ ဝင်ပါရစေ..."

"ဪ... အေး... အေး... လာပါ၊ ဝင်ပါကွယ်"

တက်တူးဆရာက အံ့ဩတွေဝေစွာ ရပ်ကြည့်နေမိရာက သတိဝင်လာကာ ကလေးမလေးကို ဆိုင်ထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ ။ ဆိုင်ထဲရှိ မီးအားက ဖျော့တော့လှသော်လည်း မီးလင်းဖိုဆီက မီးတောက်အရောင် ရှိနေတာမို့ မိန်းကလေးကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နေရသည်။ ။

တက်တူးဆရာက မီးအိမ်ကလေးကို ဆိုင်ထောင့်က စားပွဲပုလေးပေါ်မှာ သွားတင်ထားလိုက် ပြီး မိန်းကလေးကို အကဲခတ်နေလိုက်မိသည်။ ။

အရပ် မနိမ့်မမြင့်၊ ပြည့်ဖြိုးသည် ဟု ထင်ရသော ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားတွေကတော့ ဟောင်းနွမ်းကာ မသပ်မရပ် ဖြစ်နေသည်။ ။ လန်နယ် ရုပ်ကွက်လက်ရှည် ပြာမှိုင်းမှိုင်းက သူမ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ပွ

ပွဖားဖား။ ဘောင်းဘီရှည် အနက်ရောင် ထူပွပွနှင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားတာမို့ ကြည့်ရတာ နွမ်းဖပ်ဖပ် နိုင်လှသော်လည်း အဲဒီ နွမ်းဖပ်ဖပ် အပြင်အဆင်က သူမ၏ အလှကို တော့ ဖုံးကွယ်မသွားစေပါ။

ပခုံးတစ်ဝိုက်မှာ ဝဲနေသော ဆံပင်ပုံစံလေးနှင့်၊ ရှေ့ဆံစတွေက နဖူးနှင့် ပါးပြင်တစ်ဝိုက်ဆီ ခပ်စိုက်စိုက် စင်းကျနေသည် ။ နှင်းဖြင့် စိုစွတ်သော ဆံစတွေက နဖူးပေါ်မှာ စိုကပ်အုပ်ကွယ်လျက် ရှိပါသည် ။

ကောင်မလေးက အနွေးထည်လည်း ဝတ်မထား၊ အအေးဒဏ်ကြောင့် အနည်းငယ် တုန်ယင် နေသလိုလည်း ဖြစ်နေတာမို့ သူက သမီးချင်း စာနာသွားကာ...

"ကလေးမ... အနွေးထည်လည်း မပါတော့ ချမ်းနေမှာ ပေါ့၊ လာ... လာ... ဒီမီးလင်းဖိုနားက ခုံမှာ လာထိုင်..."

မိန်းကလေးက သူညွှန်ပြသော ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ သူမ၏ ကျောဘက်မှာ သားရဲ့ စာကြည့်စားပွဲ ရှိသည် ။ သားက လိုက်ကာစလေးကို တွန်းဖယ်ကာ ကောင်မလေးကို ချောင်းကြည့်နေ ပါသည် ။

"ကျွန်မ တက်တူးထိုးချင်တယ်၊ ကျွန်မကို တက်တူးထိုးပေးပါ..."

မိန်းကလေးက အေးစက်စက် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည် ။ တက်တူးဆရာက စားပွဲပေါ်က ရေနွေးဓာတ်ဘူးကို လှမ်းယူကာ ရေနွေးတစ်ခွက်ငှဲ့ပြီး မိန်းကလေးကို လှမ်းပေးလိုက်ရင်း...

"ရော့... နွေးသွားအောင် ရေနွေးပူပူလေး အရင်သောက်လိုက်ပါဦးကွယ်"

မိန်းကလေးငယ်က ရေနွေးခွက်ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းယူကာ မော့သော ကံမည့်ဟန် ပြင်တာမို့...

"ဟေ့...နေဦးလေ၊ ပူသေးတယ်၊ မင်း ကြည့်ရတာ စိတ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ မကပ်သလိုပါလား..."

သူ တားလိုက်တော့မှ သူမက ရေနွေးခွက်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချထားလိုက်ရင်း...

"ကျွန်မကို တက်တူး ထိုးပေးနိုင်မလား..."

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။ တက်တူးဆရာက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း...

"ဦးလေးက တက်တူးဆရာပဲကွယ်၊ တက်တူးထိုးတာ ဦးလေးအလုပ်ပဲ၊ တက်တူးထိုးရရင် ဦးလေး ပျော်တယ်၊ ပိုက်ဆံလည်း ရတယ်လေ၊ ငါ့တူမကြီး တက်တူးထိုးချင်ရင် ထိုးပေးလို့ ရပါ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့တူမဘက်က သေချာဖို့ လိုတယ်၊ ညည်း တက်တူးထိုးဖို့ သေချာဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား၊ တက်တူးဆိုတာ ခဏတစ်ဖြုတ် စိတ်ခံစားချက် ပြင်းထန်နေတုန်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ ထိုးရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ခုချိန်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်ခံစားမှုကြောင့် ထိုးလိုက်ရင် နောင်တစ်ချိန် စိတ်ခံစားချက် ပြောင်းသွားတဲ့ အခါကျ နောင်တရသွားတတ်တယ်လေ၊ တချို့ကောင်လေးတွေဆို လက်ရှိ ရည်းစားကို သိပ်ချစ်နေတုန်း မွန်ထူ အဆိပ်တက်ပြီး ရည်းစားနာမည်တွေ လာထိုးကြတယ်၊ အဲဒီရည်းစားနဲ့ ကွဲပြီး နောက်ရည်းစားနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတော့ မိန်းမနဲ့ ပြဿနာတက်ကရော၊ ဒါကြောင့် စိတ်အေး အေးထားပြီး စဉ်းစားဖို့ လိုတယ်၊ ဘာပုံထိုးမှာ လဲ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ထိုးမှာ လဲ၊ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က တက်တူးကို တစ်သက်လုံး နှစ်သက်နေနိုင်မလားဆိုတာ သေချာ စဉ်းစားရမယ်လေ၊ အိမ်ထောင်မှု ဘုရားတည်၊ ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုး ဤသုံးမျိုး ချက်မပိုင်ရင် နောင်ပြင်ရန် ခက်တယ်ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား"

"အဟက်..."

ကောင်မလေးက ဟက်ခနဲ ရယ်ချလိုက်တာမို့ သူ မျက်ခုံးပင့်ကာ ကောင်မလေးကို ကြည့်မိသည်။ ဒါဟာ အရယ် မဟုတ်သော အရယ်မျိုး။ တစ်ခုခုကို နာကြည်းလှောင်ပြောင်လိုစွာဖြင့် ရယ်လိုက်သော အရယ်။ ငိုတာနဲ့ တူသော ရယ်ခြင်းကို သူ ပထမဆုံး မြင်ဖူးသွားသည်။

"ဟုတ်လို့ လား ဦးလေးရယ်၊ အိမ်ထောင်မှု ပြုတယ်ဆိုတာ နောင်ပြင်ဖို့ ခက်တယ်ဆိုတာတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်၊ ကျွန်မ မိဘတွေဆိုလည်း လွယ်လွယ်လေး ပြင်သွားတာပဲလေ..."

ကောင်မလေး၏ စကားက တက်တူးဆရာရဲ့ အရှိုက်ကို ထိသွားစေသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့...ကိုယ့် အိမ်ထောင်ကိုလည်း ကိုယ့်မိန်းမက လွယ်လွယ်လေး ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ နောင်တက်တူးလာထိုးမယ့်သူတွေကို ဒီစကားပုံနဲ့ ဥပမာပြလို တော့ မဖြစ်ချေဘူး။

"အဟက်..."

ဒီတစ်ခါ အဟက်သံကတော့ တက်တူးဆရာဆီက ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

"အေး...ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ ဥပမာပေး မှားသွားပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ညည်း အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ..."

"၁၅ နှစ်"

"အင်း...တော်တော်ငယ်သေးတာပဲ၊ ဦးလေး အမြင်တော့ မထိုးသင့်ဘူးထင်တာပဲ၊ မင်းက ဘာကြောင့် တက်တူးထိုးချင်တာလဲ"

မိန်းကလေးက မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေ စင်းချကာ ခဏငြိမ်သက်တွေဝေသွားပြီးမှ သူမရဲ့ ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်ကို ညှာလက်သီးဆုပ်ဖြင့်

ထိကပ်ဖိထားလိုက်ရင်း အေးစက်ကြေမွနေသော အသံဖြင့် တစ်လုံးချင်း ပြောသည် မှာ . . .

"ဒီထဲမှာ နာနေတာကို မေ့သွားအောင် အသားနာချင်လို့ ၊ ပြီးတော့ . .
.ဒီထဲမှာ နာခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းကို တစ်သက်လုံး မမေ့ချင်လို့ ၊ ကျွန်မ ထိုး
မယ့် အရုပ်က ပေးတဲ့ ခွန်အားနဲ့ ရှေ့ဆက် အသက်ရှင်ဖို့ ကြိုးစားချင်လို့
. . ."

သူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်သွားသည် ။ ရင်ဘတ်ထဲကနေ နာနာ
ကျင်ကျင် တိုးထွက်လာတဲ့ အသံမျိုးနဲ့ ပြောနေတဲ့ ဒီစကားတွေဟာ ၁၅
နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးရဲ့ နှုတ်ဖျားက ထွက်လာတဲ့ စကားဆိုတာ ယုံနိုင်
ငံဖွယ်တောင် မရှိပါ။ စကားအဆုံးမှာ ပေါက်ခဲကျသွားတဲ့ မျက်ရည်တစ်
စက်ကို လက်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည် ။ သူမ မျက်ဝန်းတွေက စူးရှတော
က်ပြောင်နေသည် ။ မင်း ဘာများ ဖြစ်ခဲ့လို့ လဲ မိန်းကလေးရယ်. . ။ ဒီ
အရွယ်ကလေးနဲ့ မင်းမှာ နာကျင်စရာ ခံစားချက်တွေ ဘာကြောင့်ရှိခဲ့ရ
တာလဲ။ မင်းအရွယ်က ဒီလိုညမျိုးမှာ ငါ့သားလေးလို မိဘအိမ်မှာ အေး
အေးချမ်းချမ်း စာကျက်နေရမယ့်အရွယ် မဟုတ်ဘူး လား. . ။

ဆိုင်ခန်းကလေးထဲမှာ ခဏ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ တက်တူးဆရာက
သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း. . .

"မင်းက ဘာအရုပ် ထိုးချင်တာလဲ. . ."

"ဇာမဏီရုပ်. . ."

"ဘယ်လို. . ."

"ဇာမဏီငှက်ရုပ်. . ."

အင်း. . .ဇာမဏီတဲ့ လား။ ဇာမဏီငှက်ဆိုတာ ရဲရင့်ခြင်း၊ ဂုဏ်သိ

ကွာ မြင့်မားခြင်းရဲ့ အမှတ် အသား။ သူမက ဇာမဏီ ငှက်ရုပ်ကိုမှ ထိုးချင်သတဲ့ လား...။

"မင်းက ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဇာမဏီငှက်ရုပ် ထိုးချင်တာလဲ မိန်းကလေး..."

"ဇာမဏီဆိုတာ ရဲရင့်ခြင်းနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်မားခြင်းရဲ့ အမှတ်အသားပဲလေ။ အမွေးတစ်ပင် ကျွတ်ရင်တောင် သူတို့ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး အရှက်ရ နာကျင်တတ်ကြတယ်။ ရန်သူကို အမွေး တစ်ပင်တောင် အကျွတ်မခံဘဲ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တိုက်ပွဲဝင်တတ်ကြတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ ဇာမဏီကို ချစ်တယ်"

မိန်းကလေးက သူသိတာနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ သိထားတာမို့ ၁၅ နှစ်သမီး၏ ဗဟု သုတကို လည်း သူ အံ့သြသွားမိပါသည်။ ။

"ဇာမဏီရုပ်က ထိုးရတာ လက်ဝင်တယ်။ သုံးနာရီ လေးနာရီလောက်တောင် ကြာနိုင်တယ်။ အခုက ၈ နာရီဆိုတော့ ၁၀ နာရီ ၁၁ နာရီမှ ပြီးမှာ ၊ မင်း အပြန် ညဉ့်နက်သွားမယ်။ မနက်ဖြန်မှ လာထိုးပါလား..."

"ကျွန်မ အခုပဲ ထိုးချင်တယ်"

သူမက ပြောပြောဆိုဆို သူမ ဝတ်ထားသည့် ဖလန်နယ်ကွက် ရုပ်အင်္ကျီအောက် ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲကို လက်ဖြင့်နှိုက်လိုက်သည်။ ။ ပြန်ထုတ်လိုက်သော လက်ထဲမှာ တော့ ပိုက်ဆံတစ်ထောင်တန် တစ်အုပ်ပါလာသည်။ ။ သူမက ထိုပိုက်ဆံတစ်သိန်းကို စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်လိုက်ရင်း...

"အဲဒီ ပိုက်ဆံယူလိုက်ပြီး အခုပဲ ထိုးပေးပါ"

ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ။ တက်တူး

ဆရာက ပိုက်ဆံထုပ်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

"အင်း. . . ပိုက်ဆံက တစ်သိန်းတောင်ဆိုတော့ မက်လောက်စရာပဲ၊ ဦးလေးလည်း ပိုက်ဆံ မက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ဦးလေး တက်တူး ထိုးပေးရမှာ က ဒီပိုက်ဆံကြောင့် ချည်းသက်သက် တော့ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ခံစားနေရတဲ့ ခံစားချက်က ဘာကြောင့်ဆိုတာ မသိရပေမဲ့ ဦးလေးစိတ်ကို မင်းရဲ့ ခံစားချက် အငွေ့အသက်တွေ ရိုက်ခတ်လာလို့ ပဲ၊ ကဲ. . . စလိုက်တာပေါ့၊ မင်းက ဘယ်မှာ ထိုးချင်တာလဲ..."

"ခြေသလုံး..."

အင်း. . . .ခြေသလုံးဆိုလည်း တစ်မျိုးတော့ ကောင်းတာပါပဲ၊ ဒီအချိန်ကြီးမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ကျောဘက် ရင်ညွန့်လို အတွင်းသားတွေကို ထိုးမပေးချင်ပါ။ မိန်းကလေး ကိုယ်တိုင် ကလည်း သူ့လိုပဲ ရှိပါလိမ့်မည်။

"ကဲ. . . စလိုက်ကြတာပေါ့၊ သားရေ. . . မီးအိမ် လာကိုင်ပေးထားပါကွယ်..."

စောစောကတည်းက ချောင်းကြည့်နေသော သားက လှစ်ခနဲ ရောက်လာကာ မီးအိမ်ကို မြှောက်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

သားက မီးအိမ်အလင်းရောင်ရဲ့ နောက်ဘက်မှာ မို့ သားမျက်နှာကို သေချာမမြင်ရပေမဲ့ သား လည်း ဒီညကြုံရတဲ့ ဒီအဖြစ်အပျက်ကို အံ့သြစိတ်ဝင်စားနေမှာ သေချာသည်။

တက်တူးဆရာက တက်တူးထိုးမည့် ဆေးခွက်တွေနှင့် စက်ကို အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးက ဘောင်းဘီရှည်ရှည်ပွပွရဲ့ အောက်နားစကို ဒူးနားအ

ထိ ဆွဲခေါက်တင်ထား လိုက်သည်။ ။

အဲဒီနောက်မှာ တော့ ဆိုင်ခန်း ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ စက်ထိုးသံသဲ့ သဲ့မှ အပ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားခဲ့လေသည်။ ။

ခြေသလုံးရဲ့ အပြင်သားပေါ်မှာ စက်ထိပ်ဖျားက အပ်ငယ်ကလေးက သာ လှုပ်ရှားသက်ဝင် လျက်ရှိသည်။ ။

ထူးဆန်းသည် မှာ မိန်းကလေးထံမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာသလို ဘာ လှုပ်ရှားတုံ့ပြန်မှုမှ မရှိခြင်းပင်။

တော်ရုံ ယောက်ျားရင့်မတွေတောင် ဒီလို ထုံဆေးမပါဘဲ ထိုးပြီဆို နာကျင်စုတ်သပ်တတ်ကြ သေးသည်။ ။ သူမကတော့ နာကျင်တတ်သော အသွေးအသားမရှိသလို ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လွန်းနေ သည်။ ။

သို့သော်...သူမ အနည်းငယ် တုန်ယင်နေတာကို သူ ခံစားမိသည်။ ။

သူ နားလိုက် ထိုးလိုက် လုပ်နေသလို သားကလည်း မီးအိမ်ကလေး ကို ခုံပေါ်ချထားလိုက်၊ ပြန်မြှောက်ကိုင်လိုက် လုပ်နေရသည်။ ။

ဆောင်းညက အေးလွန်းသော်လည်း တက်တူးဆရာ၏ ခန္ဓာကိုယ် က နွေးထွေး ချွေးစို့လာ သည်။ ။

သူ ခဏ ရပ်နား မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်တိုင်း နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းစေ့စေ့ ငြိမ်သက် ငေးရီနေသော သူမ၏ ပဟေဠိဆန်သော၊ နက်ရှိုင်းသော၊ နားလည်ရခက်သော၊ ကြောက်မက်ဖွယ် လှပလွန်းသော မျက်နှာကလေးကို မြင်ရသည်။ ။ မီးအိမ်၏ အလင်းရောင်က သူမ၏ ခြေ သလုံးနား တစ်ဝိုက်ကိုသာ ဖြာကျနေပြီး မီးလင်းဖို၏ မီးညွန့်မီးတောင် အရောင်က သူမ မျက်နှာကို ဟပ်ကာ အနီသွေး ပြေးနေသည်။ ။

အချိန် တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ ကုန်ဆုံးလာသည်။ ။

ဆောင်းညက အေးသထက် အေးလာသည်။ ။

လှပရှည်လျားသော ဇာမဏီငှက်၏ အမြီးဖျားက ခြေမျက်စိဘက်သို့ သွယ်ဆင်းလာသည်။ ။

ဇာမဏီငှက်၏ ဦးခေါင်းက ခြေသလုံး အပေါ်ဘက်သို့ ကြော့မော့ ကော့ကာ ဝဲပျံ့ကြွတက်သွား တော့မတတ် တစ်စတစ်စ အသက်ဝင်လာ သည်။ ။

အမွေးအတောင်မှာ အနီရောင်၊ အစိမ်းရောင်တွေ ဖြည့်လိုက်တော့ သူ့လက်ရာ ဇာမဏီက ကြွရွလှပ ပြည့်စုံတောက်ပလာခဲ့ရပါသည်။ ။

သူ ပြောရဲပါသည်။ ။ ဒီအရုပ်ဟာ သူ့ တက်တူးထိုးတဲ့ သက်တမ်းတစ် လျှောက်လုံးမှာ အလှပဆုံး၊ အပြည့်စုံဆုံး၊ အသက်ဝင်ဆုံး၊ ခံစားမှုအပါ ဆုံး အရုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ။

အဲဒီအချိန်က ၂၀၀၄ ခုနှစ်ရဲ့ ဒီဇင်ဘာ ၃၀ ရက်နေ့ည. . .။

နှင်းမြူတွေ ထူထပ်စွာ ကျရောက်ပြီး အအေးလွန်ကဲသည့်ည. . .။

အရုပ်ထိုးပြီးသွားသည် နှင့် မတ်တတ်ထရပ်ကာ သူတို့ သားအဖကို နှုတ်ဆက်စကားမဆိုဘဲ ဆိုင်မှ ထွက်ကာ နှင်းထုထဲသို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးဝ င်လျှောက်သွားသော သူမ၏ ကျောပြင်ကို သားအဖ နှစ်ယောက်လုံး ငေး ကြည့်နေမိပြီးမှ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ သက်ပြင်း ချရသော ည. . .။

ဒီအရုပ်နှင့် ဒီအရုပ်ရှင်ကို သူ တစ်သက် မေ့နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါ။

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်မြို့

"ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း..."

"Congratulation ကိုထွဋ်ခေါင်လွန်း..."

ဧည့်ခန်းကျယ်ထဲမှာ ဂုဏ်ပြုလက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံသွားသည် ။ ပြီးတော့...ဖန်ခွက်လေးတွေ က မီးရောင်အောက်မှာ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည် ။ ဖန်ခွက်ချင်းထိခတ်သံတွေ၊ ရယ်မောသံတွေ...။ 'ဒီလောက်နဲ့တော့ မရဘူးနော် အမတ်မင်း၊ ဟိုတယ်တစ်ခုခုမှာ ကောင်းကောင်း ပြုစုရမယ်'ဟူသော ကျီစယ်သံတွေ...။ လင်းလွန်းတို့ အိမ် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဒီညအဖို့ ဆူညံ စည်ကားနေပါသည် ။

လင်းလွန်းက ဧည့်ခန်းထောင့်ရှိ ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်ကာ လိမ္မော်ရည်တစ်ခွက်ကို တစ်မိမ့် စိမ့်သောက်ရင်း မိတ်ဆွေတွေကြားက ဒက်ဒွီ အပျော်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်နေမိသည် ။ ဒက်ဒွီနားမှာ နိုင်ငံရေးဘက်က မိတ်ဆွေတွေရော၊ စီးပွားရေးဘက်က မိတ်ဆွေတွေပါ ဝန်းရံလျက် ရှိပါသည် ။

စကားပြောဆိုနေကြရင်း တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ ထရယ်လိုက်သော ဒက်ဒွီအသံထဲမှာ ကျေနပ် ဂုဏ်ယူခြင်းတွေ အပြည့်ပါသည် ။ အားလုံးထဲမှာ ဒက်ဒွီရယ်သံက အသက်ဝင်ဆုံးပင်...။ ဒက်ဒွီက သူ့နာမည် 'ထွဋ်ခေါင်လွန်း'ဆိုတာနဲ့ လိုက်ဖက်ညီအောင် ဘယ်နယ်ပယ်မှာ မဆို အထွ

တ်အမြတ် အခေါင် အဖျားမှာ သာ နေချင်သူ . . ။ ကောင်းလွန်း တော်လွန်း ချမ်းသာချင်လွန်းသူပင် . . ။

လင်းလွန်းကတော့ ရွေးကောက်ပွဲ ရလဒ် ထွက်ပေါ်လာသည့် ဒီလို ညမျိုးမှာ ဒက်ဒီကို ဒါထက် ပိုလေးနက် ငြိမ်သက်စေချင်သည် ။ လွှတ်တော်အမတ် ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ရာထူး အာဏာ တစ်ခုရပြီး အခွင့်ထူး ခံရတာ မဟုတ်ဟု ခံယူစေချင်သည် ။ ပြည်သူက ရွေးချယ်ပေးလိုက်တာ မို့ ပြည်သူ့ဝန်ကို ထမ်းရတော့မည်၊ ပြည်သူ့အကျိုးကို ဆောင်ရွက်ရတော့မည်ဟူသော အသိမျိုးဖြင့် လေးနက် ငြိမ်သက်စေလိုတာပင်။

"ကိုထွဋ်ခေါင်လွန်း . . .ဒါဆို ခင်ဗျားက လွှတ်တော်အစည်းအဝေးရှိ တဲ့ ရက်တွေဆို နေပြည် တော်မှာ ရှိနေမှာ ပေါ့ . . ."

"ဟုတ်တယ် ကိုမင်းဇော် . . ၊ ကျွန်တော် ဟိုမှာ အိမ်ဆောက်နေတာ ပြီးတော့မယ်လေ၊ အဲဒီ အိမ်ကနေပဲ အစည်းအဝေး တက်ရမှာ ပေါ့ . . ."

"ဟား . . .ဟား . . .ခင်ဗျားက နိုင်မယ်ဆိုတာ ကြိုသိလို့ အိမ်ကြိုဆောက်ထားတာလား . . ."

"မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဟိုမှာ သားကြီးနဲ့ အလုပ်လည်း ရှိနေတာဆိုတော့ သွားရင်းလာရင်း တည်းဖို့ ဆောက်ထားတာပါ"

"ရှင်ဘုရင့်ပုဆိုး ပိုးချည်းပဲပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့လို စီးပွားရေးအင်အား တောင့်တင်းတဲ့ သူတွေ နိုင်ငံရေးလောကထဲ ဝင်လာတာလည်း တစ်မျိုး ကောင်းတာပါပဲ၊ စီးပွားရေး နောက်ကြောင်းအေးတော့ စိတ်နှစ်ပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်တာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ရန်ကုန်က စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေတော့ ခင်ဗျား အာရုံစိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးနော်"

"သားငယ် လင်းလွန်း ရှိတယ်လေဗျာ၊ ဒီကောင့်ကိုပဲ ပုံအပ်ထားရမှာ

ပေါ့၊ ဒီကောင်က အားကိုးရတယ်ဗျ၊ အလုပ်ကိစ္စတင် မဟုတ်ဘူး ၊ သားကြီးရဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုပါ အုပ်ထိန်း စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်တယ်၊ သားကြီးနဲ့ ချွေးမက ရန်ကုန်မှာ အနေနည်းတယ်လေဗျာ၊ သူတို့ အလုပ်တွေက နေပြည်တော်မှာ ပဲ များ တာကိုး..."

ဒက်ဒီ အသံထဲမှာ ကျေနပ်မှုတွေ အပြည့်အဝ ပျော်ဝင်နေသည် ။

ဒက်ဒီက မိတ်ဆွေတွေနှင့်အတူ မတ်တတ်ရပ်လျက် ဝိုင်ခွက်ကို ကိုင်ထားရင်းက ဧည့်ခန်း ထောင့်မှာ ထိုင်နေသည့် လင်းလွန်းကို လှမ်းကြည့်တာမို့ လင်းလွန်းနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံမိသွားသည် ။ ဒက်ဒီက မသောက်ဘူးလားဆိုသည့် သဘောဖြင့် လက်ထဲက ဝိုင်ခွက်ကို မြှောက်ပြသည် ။ လင်းလွန်း က ပြုံးကာ ခေါင်းခါပြရင်း လက်ထဲက လိမ္မော်ရည်ခွက်ကို မြှောက်ပြလိုက်တော့ ဒက်ဒီက ပခုံးတွန့်ကာ သူ့မိတ်ဆွေများ ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည် ။

အသက် ၅၀ ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ဒက်ဒီဟာ အနည်းငယ် ဝမိုင့်သော်လည်း နုပျိုသည် ။ လွန်ခဲ့ တဲ့ လေးနှစ်က မာမီ ဆုံးပါးသွားချိန်မှာ ဒက်ဒီ အသက်က ၅၀။ မာမီဆုံးပြီး နောက်ပိုင်းမှာ မှ ဒက်ဒီ က နိုင်ငံရေးဘက်ကို စိတ်ဝင်စားလာခဲ့တာပင်။

ဒက်ဒီတို့ လူကြီးအုပ်စုဘက်က ရယ်မောသံတွေ၊ စကားသံတွေက တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ ကျယ်လောင်လာသည် ။ ‘ခင်ဗျားတို့လို စီးပွားရေး တောင့်တင်းတဲ့ သူတွေ နိုင်ငံရေးလောကထဲ ဝင်လာတော့ တစ်မျိုးကောင်းတာပေါ့’ဟူသော စကားသံတွေကို ခဏခဏ ကြားနေရတာမို့ လင်းလွန်းက ပြုံးကာ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်မိသည် ။

ဒက်ဒီက စီးပွားရေးတောင့်တော့ ငွေကြေးပုံအောက် မဲဆွယ်နိုင်သည် ။ သူ့ရဲ့ မဲဆန္ဒနယ်မြေ ထဲမှာ ဘာလိုလဲ. . .မရ မရှိစေရ။ လမ်းခင်းမ

လား. . .ကျောင်းဆောက်မလား. . .တောင်သူတွေကို ငွေချေးပေးရမလား. . .ရွာမီးလင်းချင်လား. . .ဖုန်းလိုင်း မိချင်သလား. . .အားလုံး ဖြည့်ဆည်းပေး နိုင်သည် ။ ဒီလိုနဲ့ ဒက်ဒီကို ရပ်ရွာလူထုက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ မဲပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် အနိုင်ရလာသည် ။

ဒက်ဒီက သူလိုချင်တာ တစ်ခုအတွက် ဘယ်သူ့ကို ဘာပေးရမည်ဆိုတာကို ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်သူပင်။ ဒီလိုနည်းဗျူဟာမျိုးနှင့်ပင် စီးပွားရေးလောကမှာ လည်း အောင်မြင်လာခဲ့ သည် ။

"ဦးလင်း. . .ဦးလင်း"

စောစောက ဘယ်ဆီမှာ သွားအိပ်ပျော်နေသည် မသိသော လင်းလွန်းရဲ့ တူမလေးနှစ်ယောက် က လင်းလွန်းဆီ ပြေးလာကာ လင်းလွန်းကို ပြေးဖက်လိုက်ကြသည် ။ ပြီးတော့ ဆိုဖာပေါ် ကုတ်ကတ် တက်သူကတက်၊ လင်းလွန်း လက်ထဲက ဖျော်ရည်ခွက်ကို ဆွဲလှသောက်သူကသောက်၊ သောင်းကျန်းစိန်လေး နှစ်ယောက်က သူ့ကိုတော့ ရင်းနှီးခင်တွယ်သည် ။ ခင်တွယ်ဆို သူနဲ့ က ပိုပြီး အနေနီးကြသည် လေ။ ကိုယ့်အစ်ကို သူတို့ အဖေက ရန်ကုန်မှာ အမြဲရှိတာ မဟုတ်။ သူတို့ အမေကလည်း နေပြည်တော်နဲ့ ရန်ကုန် ကူးချည်သန်းချည်။ ဒီလိုနဲ့ ကြယ်စင်လွန်းနဲ့ လရိပ်လွန်းကလေးဟာ လင်းလွန်းလက်မှာ ကြီးခဲ့ရသည် ။ ခုဆို ကြယ်စင်လွန်းက သုံးနှစ်၊ လရိပ်လွန်းက ငါးနှစ်. . .။

"ဦးလင်း. . .ဦးလင်း"

"ဟေ . . .ပြော ပြော. . .မယ်လရိပ်. . ."

"ခိခိ. . .ဦးလင်းက မီးကို မယ်လရိပ်တဲ့ ၊ မီးနာမည်က လရိပ်လွန်းပါ ဦးလင်းရဲ့ . . ."

"အေးပါ...ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ...ပြော...ဘာလဲ..."

"ဘိုးဘိုးကြီးက ဘာလို့ ပျော်နေတာလဲ"

"ဪ...ဘိုးဘိုးကြီးက အနိုင်ရသွားလို့ ပေါ့ သမီးရဲ့ "

"ဘာကို နိုင်တာလဲ..."

"ရွေးကောက်ပွဲမှာ မဲနိုင်သွားတာလေ"

"မဲနိုင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ..."

"အင်း...မဲနိုင်တယ်ဆိုတာက သမီးနားလည်အောင် ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုတော့၊ ဒီလိုကွာ... သမီး ကျောင်းမှာ စာမေးပွဲဖြေပြီးရင် သူများထက် အမှတ်ပိုရသလိုမျိုးပေါ့..."

"ဟုတ်လား..."

လရိပ်လွန်းက လူကြီးလေးလို ခဏစဉ်းစားနေပြီးမှ ...

"မီးအမှတ်ကို မီးဆရာမက ပေးတာ၊ ဘိုးဘိုးကြီးမှာ လည်း အမှတ်ပေးမယ့် ဆရာမ ရှိတာပဲ လား..."

လင်းလွန်းက ရယ်မောကာ လရိပ်ရဲ့ ခေါင်းလေးကို ပုတ်လိုက်ရင်း..

.

"ဘိုးဘိုးကြီးမှာ တော့ ဆရာမ မရှိဘူး သမီးရဲ့ ၊ ဘိုးဘိုးကြီးကို အမှတ်ပေးလိုက်တာက ပြည်သူတွေလေ...၊ ဘိုးဘိုးကြီး ဝင်ပြိုင်တဲ့ နယ်က ပြည်သူတွေက ပေးလိုက်တာပေါ့"

"ဘိုးဘိုးကြီးက စာကျက်လို့ သူတို့ က အမှတ်ပေးတာလား"

"အင်း...ဘိုးဘိုးကြီးက စာသိပ်ကျက်စရာ မလိုဘူး သမီးရ"

"မိမိ. . .ဒါဆို ဘိုးဘိုးကြီးက စာခိုးချလိုက်တာလား၊ စာခိုးချလို့ အမှတ်တွေ အများကြီး ရတာလား. . ."

လင်းလွန်းက ကလေးအတွေးကို ရယ်ချင်သွားမိကာ. . .

"အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး မယ်လရိပ်လေးရဲ့ ၊ ဘိုးဘိုးကြီးက စာမကျက်ပေမဲ့ စာတော်ပြီး သား၊ စာရပြီးသား. . . ၊ စာတတ်ပြီးသား. . . ၊ အဲဒါကြောင့် အမှတ်တွေ အများကြီး ရတာပေါ့. . ."

"ဘိုးဘိုးကြီးက တော်လိုက်တာနော်၊ မီးလည်း ဘိုးဘိုးကြီးလို ဖြစ်ချင်လိုက်တာ. . ."

"ကလေးတွေ ဦးလင်းကို ဘာသွားရှုပ်နေကြပြန်ပြီလဲ. . ."

လရိပ်လွန်းလို့ မေမေ မမအိကလျာက အပြုံးကလေးနှင့်အတူ လှမ်းမေးရင်း လင်းလွန်းတို့ ဆီသို့ လျှောက်လာနေသည် ။ စိတ်ရင်းကောင်းကာ အနေတည်၊ လူကြီးဆန်သော မမအိကလျာက လင်းလွန်း၏ မရိုးတော်စပ်ပေမဲ့ အစ်မလိုပင် ရင်းနှီးစည်းလုံးသည် ။

"မရှုပ်ပါဘူး အစ်မရဲ့ ၊ ထုံးစံအတိုင်း အစ်မသမီး မယ်လရိပ်က မေးခွန်းတွေ လာထုတ်နေလို့ သူနားလည်အောင် ဖြေပေးနေရတာ. . ."

မမအိကလျာက သမီးဖြစ်သူ၏ ခေါင်းကို ဖွဖွပုတ်ကာ ပြုံးလိုက်ရင်း. . .

"အစ်မတို့ မိသားစုမှာ လည်း မင်းရှိပေလို့ ပဲ ငါ့မောင်ရယ်၊ နောက်မို့ဆို ကလေးတွေအတွက် နောက်ဆံတင်းရတယ်လေ၊ မင်းအစ်ကိုဆိုလည်း နေပြည်တော်မှာ ပဲ အနေများ နေပြီ၊ အခု ဒက်ဒီက လည်း အစည်းအဝေး တက်ရမှာ တွေ၊ သူ့နိုင်ငံရေးကိစ္စတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်ဦးမယ်၊ အစ်မကလည်း နေပြည်တော်က ဟိုတယ်ကို စီမံအုပ်ချုပ်စရာလေးတွေလည်း

ရှိတော့...။ အင်း...ငါ့မောင်ကိုတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ဟိုတယ်အုပ်ချုပ်ဖို့ ဆိုတာထက် မင်းအစ်ကိုကို အုပ်ချုပ်ဖို့ လိုက်နေရတာ လည်း ပါတာပေါ့။ မင်းအစ်ကိုက အုပ်ချုပ်သူ မရှိရင် မလွယ်ဘူး မဟုတ်လား...။"

လင်းလွန်းက ဧည့်ခန်းထောင့်မှာ သူ့မိတ်ဆွေနှင့်သူ တစ်အုပ်စုဖြစ်ကာ စကားပြောဆို သောက်စား ရယ်မောနေသော အစ်ကိုကောင်းမြတ်လွန်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း ရယ်မောမိသည် ။

အစ်ကိုက တကူးတက ပွေ့ရှုပ်နေတာမျိုး မဟုတ်ပေမဲ့ အလျဉ်းသင့်ကြုံကြုံကလာရင်တော့ လည်း တကူးတက ရှောင်ထွက်ချင်သူ မဟုတ်ပါ။ ကြုံရင် ကြုံသလို ပျော်ချင်သူမို့ မမအိကလျာက အစ်ကိုကို ‘ကျုံ့ပျော်သား’ဟု နာမည်ပြောင် ပေးထားခဲ့တာပင်...။

သူတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်မှာ အစ်ကိုက အသားညိုကာ အရပ်မြင့်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်က ကျစ်လျစ်ထွားကျိုင်းသည် ။ မျက်နှာက သိပ်မချောလှပေမဲ့ ပိုက်ဆံရှိ၊ အရွယ်ကောင်း၊ ကြည့်ပျော် သော ယောက်ျားတစ်ယောက်မို့ အမှီကောင်းရှာဖွေချင်သော မိန်းကလေးတွေရဲ့ ချဉ်းကပ်ခြင်းကို ခံရ သူပင်။

ဒက်ဒီ ကိုယ်တိုင်က အစ်ကိုကို စိတ်မချတာမို့ အစ်ကိုနဲ့ မမအိကလျာကို ချစ်သူဖြစ်စမှာ ပဲ အိမ်ထောင်ချပေးခဲ့တာပင်။ မမအိကလျာဟာ မျိုးကောင်း ရိုးကောင်း သမီးအလိမ္မာကလေး...။ မမကလျာတို့ မိသားစုက လင်းလွန်းတို့ လောက် မချမ်းသာပေမဲ့ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး ဆရာဝန် တွေ၊ သမားတော်ကြီးတွေ၊ မမကလျာတစ်ယောက်သာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရခဲ့ တာပင်။

သူဌေး အသိုက်အဝန်းမှာ တော့ လင်းလွန်းတို့ ‘လွန်းဖင်မလီ’က လူ

သိများ သည် ။ ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းနဲ့ ကောင်းမြတ်လွန်း၊ လင်းလွန်းတို့ သားနှစ်ယောက်ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားကြသည် ။

အစ်ကို ကောင်းမြတ်လွန်းကတော့ သူဌေးသားပီသစွာ နေသည် ဟု ဝဲ ပြောရမလား၊ နိုက် ကလပ်တက်၊ ပါတီပေး၊ နိုင်ငံခြားကို ရှေ့ပင်းထွက်၊ ကားအကောင်းစားစီး၊ အဝတ်အစား အလန်း စားဝတ်ကာ စတိုင်ကျကျ နေတတ်သလို အပြောလည်းကောင်းသည် ။ စီးပွားရေးလုပ်တော့လည်း ဒက်ဒီဗြေရာကို နင်းနိုင်သည် ။

လင်းလွန်းကတော့ အစ်ကိုနဲ့ လိုင်းမတူချေ။ ကိုယ့် အနေအထားကို မက်မော၍ ကိုယ့်အနားကို လာကပ်ရှာသည့် မိန်းကလေးတွေကိုလည်း အထင်မကြီးတတ်၊ အရောမဝင်တတ်၊ ကိုယ့်မာန် လေးနှင့်ကိုယ် ခပ်တည်တည်လေးနေကာ စကားလည်း နည်းသူပင် . . ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုဆိုတော်ရုံ မိန်းကလေးက လာအရောမဝင်ရဲ . . ။ အထက်တန်းစား သူဌေးသားအဖြစ် အားလုံးထဲမှာ ကွဲထွက် သန့်ပြန့် ထင်းလင်းနေတတ်သူမျိုး . . ။ အကျင့်စာရိတ္တ အနေအထိုင်ကအစ နာမည်ကောင်းဖြင့် နေသူမို့ သမီးရှင်များကလည်း မျက်စိကျရသူပင် . . ။ နာမည်ပျက် စရိုက်ပျက်ရှိသူ မိန်းကလေးတွေ ကပင် သူ့ကိုမြင်တာနှင့် သူတို့ နဲ့ မတန်တရာဟု ချက်ချင်း သဘောပေါက်ကာ သူ့အနားကို မချဉ်း ကပ်ရဲလောက်အောင် ပင် သူ့အရှိန်အဝါက ကြီးသည် ။

သူ့မှာ မိန်းကလေး မိတ်ဆွေတွေတော့ ရှိပါသည် ။ သို့သော် သူ့မိတ်ဆွေတွေဟာ တစ်ယောက် မှ အချဉ်မဟုတ်၊ အားလုံး အခြေကြီးသာ။ အမေရိကားမှာ ကျောင်းသွားတက်ပြီး ခဏပြန်လာသူ၊ လုပ်ငန်းတစ်ခုခုကို အောင်အောင်မြင်မြင် ဦးစီးနေနိုင်သူ စသဖြင့် . . သူတို့ ဘဝနှင့်သူတို့ တင့်တယ် တောက်ပကြတာမို့ သူ့ဘဝကို မျှော်မောတပ်မက်နေစရာလည်း

မလို။ အားလုံးဟာ ကိုယ့်အထာနဲ့ ကိုယ်. . ။ ခပ်ငြိမ်ငြိမ် ခပ်ချိတ်ချိတ် တွဲဖူး၊ သာယာဖူးတာ ရှိပေမဲ့ ကိုယ်ကမှ ရှေ့မဆက်လျှင် သူတို့ ကလည်း ရှေ့တိုးဖို့ မကြိုးစားဘဲ ကိုယ့်မာနနှင့်ကိုယ် နေတတ်ကြသူများ ပင်။ သူ့ကို မျှော်လင့် မက်မောလို့ တစ်ဖက်သတ် ကြွေပြလာသည့် မိန်းကလေး ဆိုရင်လည်း သူ့ရဲ့ အဖက်မတန်သလို အထင်တသေးအကြည့်တစ်ချက် နှင့်ပင် လဲသေချင်သွားလိမ့်မည်။

"ခုခေတ် မိန်းကလေးတွေကလည်း မလွယ်ပါဘူး မောင်လေးရယ်၊ တချို့က ရယ်ဒီမိတ်မှ ကြိုက်တာမဟုတ်လား၊ ကိုယ်မပျော်ပိုက်တဲ့ ဘဝကြီးထဲက လွတ်မြောက်ဖို့ လမ်းစရာတာ အပြစ် မဟုတ်ပေမဲ့ အဲဒီ လွတ်လမ်းဟာ မင်း အဖေတို့ အစ်ကိုတို့လို ငွေကြေးရော အိမ်ထောင်ပါ ပြည့်စုံပြီး သား ယောက်ျားမျိုးတော့ မဖြစ်သင့်ဘူးမဟုတ်လား၊ မင်းကမှ လူပျိုဆိုပေမဲ့ ကိုယ့်အထာလေးနဲ့ ကိုယ် နေတတ်တော့ အန္တရာယ်ကင်း သေးတယ်၊ မင်းအစ်ကိုက ဘာမဆို အရောဝင်လိုက်ဖို့ ဝန်မလေးတော့ အစ်မက အမြဲစိတ်ပူရတယ်လေ. . ."

"သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ အစ်မရယ်၊ အစ်ကိုက ပျော်ပျော်နေတတ် သာယာတတ်ပေမဲ့ မိသားစုကိုတော့ ချစ်ပါတယ်၊ အစ်မကိုလည်း တန်ဖိုးထားတာပဲလေ၊ ပြီးတော့ လွန်း family ကို နာမည် ဂုဏ်သိက္ခာ ပျက်ပြားအောင် သူ မလုပ်ပါဘူး၊ ဒက်ဒီဆိုလည်း မိန်းကလေးကိစ္စ အသံမှ မထွက်ခဲ့တာ၊ အစ်ကိုလည်း အရောတဝင် နေတတ်ပေမဲ့ သတ်သတ်မှတ်မှတ် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါနဲ့ ဆိုတာမျိုး အသံမှ မထွက်ဖူးတာ. . ၊ တချို့ဆို ဘယ်မော်ဒယ်နဲ့ ဘယ်မင်းသမီးနဲ့ ဆိုတာမျိုး ကောလာဟလလောက်တော့ ထွက်ကြတာပဲ မဟုတ်လား. . ."

"အင်းလေ. . .ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်"

လင်းလွန်းနှင့် မမအိကလျာက အစ်ကိုဘက်ကို တစ်ချက် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ကာ စကား ပြောနေကြတာမို့ အစ်ကိုက သတိထားမိသွားကာ လင်းလွန်းဘက်သို့ လျှောက်လာရင်း...

"ဟိုနှစ်ယောက် မင်းတို့ ငါ့အတင်းတုတ်နေကြတာ မဟုတ်လား"

"အဟဲ့...မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရာ..."

"ဘာမဟုတ်ရမှာ လဲ၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ဆုံရင် ငါ့အကြောင်းပဲ ပြောကြမှာ..."

"အဟဲ့... အတင်းတော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့ အစ်ကိုရာ၊ အမှန်လေးတွေ ပဲ ပြောကြတာပါ"

"ရှင့်ကို စိတ်မချရတဲ့ အကြောင်း ပြောပြနေရတာလေ ကိုမြတ်ရဲ့..."

"

"အဲဒါပဲ...မင်းအစ်မက အဲဒါ စိတ္တဇပဲ လင်းလွန်းရာ၊ သူပြောလိုက်ရင်တော့ ငါ့ကို စိတ်မချလို့ နေပြည်တော်နဲ့ ရန်ကုန် ကူးနေရသလိုလို၊ အမှန်က သူငါ့ကို မခွဲနိုင်လို့ လွမ်းလို့ ၊ ငါသွားရာ နောက် တကပ်ကပ် လိုက်နေတာပါကွာ..."

"အံ့မယ်...ရှင်နော်...စကားကို အသားယူပြီး လာမပြောစမ်းပါနဲ့ ၊ တွေ့လား မောင်လေး... မင်းအစ်ကိုက အပြောတော့ ကောင်းတယ်"

"ဟ...အပြောကောင်းတာလည်း အားသာချက်တစ်ခုပဲလေ၊ ဒက်ဒီဆိုကြည့်...သူ့ကို သူများ လေးစားကြည်ညိုလာအောင် ကြွေလာအောင် ပြောတတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် စီးပွားရေး လုပ်တော့လည်း အောင်မြင်တယ်၊ အခု နိုင်ငံရေးဘက် ကူးသွားတော့လည်း အောင်မြင်တာပဲ၊ လူတစ်ယောက်ကို အောင်မြင်စေတဲ့ အချက်တွေထဲမှာ အပြောကောင်းဖို့

လည်း ပါတယ်"

"ကျွန်တော့် အယူအဆကတော့ အပြောကောင်းသလို နှလုံးလှဖို့ လည်း လိုတယ် အစ်ကို..."

လင်းလွန်း ဝင်ပြောတော့ ကောင်းမြတ်လွန်းက မျက်ခုံးပင့်သွားကာ.

..

"ဆိုစမ်းပါဦး..."

"အပြောပဲ ကောင်းပြီး စိတ်ရင်းမပါရင် အလကားပဲလေ၊ လူတစ်ယောက် အပြောကောင်းရ မယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အပြောပဲ ကောင်းနေပြီး စိတ်ရင်း စေတနာ မပါရင် အလကားပဲ မဟုတ်လား၊ ပြောတော့ဖြင့် ညွတ်နေအောင်ပြောပြီး လုပ်တော့ တလွဲဆိုတာမျိုးလည်း မဖြစ်သင့်ဘူး လေ၊ နားထောင်တဲ့ လူဆိုတာကလည်း နားထောင်တာ များ လာရင် အဲဒီလူက ပါးစပ်ဖျားလေးကပဲ အနှစ်မပါဘဲ ပြောနေတတ်တဲ့ သူလား၊ တကယ့်ကို နှလုံးသားစကားမျိုး အနှစ်ရှိရှိ ပြောနေတာလား ဆိုတာ သိလာတာပဲ..."

"မင်း. . .အချင်းချင်းတွေ အတိုက်အခံ လာမလုပ်နဲ့ လေကွာ၊ မင်းပြောသလိုဆို ဒက်ဒီကပဲ စိတ်ရင်းမပါဘဲ ပါးစပ်ဖျားလေးနဲ့ မဲဆွယ်ခဲ့သလိုလို..."

"ဒက်ဒီ ပါးစပ်ဖျားလေးနဲ့ မဲဆွယ်တာမဟုတ်မှန်း သိပါတယ်ဗျာ။ ငွေယားလေးလည်း ပါသားပဲ မဟုတ်လား..."

"ကြည့်စမ်း...မင်း...၊ အေး...ငါ ဒက်ဒီနဲ့ တိုင်ပြောမယ်"

"ဟား. . .ဟား. . .တိုင်ပြောလေ၊ ဒက်ဒီရှေ့လည်း ကျွန်တော်ပြောရဲတာပဲ၊ ဒက်ဒီအပြော နောက်မှာ စိတ်ရင်းလေး ပါမပါဆိုတာတော့ ကျွန်

တော်တို့ စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်လေ"

"မင်း ပြောပုံအရဆို အမတ်တွေကပဲ စိတ်ရင်းမပါဘဲ မဲဆွယ်ခဲ့သလို လို့..."

"မဆိုလိုပါဘူး အစ်ကိုရာ...၊ စိတ်ရင်းပါတဲ့ သူ မပါတဲ့ သူဆိုတာ ပြည်သူကပဲ အဆုံးအဖြတ် ပေးသွားမှာ ပါ၊ ကျွန်တော်လည်း ပြည်သူတစ်ယောက်ပါ"

လင်းလွန်းက ရယ်ရင်းက ပြောတော့ ကောင်းမြတ်လွန်းက ပခုံးတွန့်ပြသည် ။ ပြီးတော့ ဝိုင် ခွက်ကို တစ်ကျိုက် မော့သောက်ပြီး လင်းလွန်းလက်ထဲက လိမ္မော်ရည်ခွက်ကို လှမ်းကြည့်ကာ...

"မင်းက ဘာလဲကွာ၊ ဒီလိုညမျိုးမှာ လိမ္မော်ရည်ခွက်ကြီးနဲ့ ဝိုင်လေး ဘာလေး မသောက်ဘူး လား..."

"ကျွန်တော် ခေါင်းနည်းနည်း ကိုက်နေလို့ ပါ အစ်ကိုရ၊ ပြီးတော့ ကလေးနှစ်ယောက်က လည်း ကျွန်တော့်ဆီ လာလာကပ်ကြတော့ ဝိုင်နဲ့တွေ၊ အရက်နဲ့တွေနဲ့ ကလေးတွေကို မရင်းနှီး စေချင်လို့ ပါ..."

"ကဲ ...တွေ့လား ကိုမြတ်၊ လင်းလွန်းကမှ သိတတ်သေးတယ်၊ ရှင်က အဖေဖြစ်ပြီး မသိ တတ်ဘူး၊ တစ်ခါတလေ အရက်နဲ့တွေ့မွန်ပြီး ကလေးတွေနဲ့ ဖက်အိပ်ချင်သေးတယ်"

"အေးပါကွာ...နောက် ဆင်ခြင်ပါ့မယ်၊ လင်းလွန်း...မင်းကြောင့်နော်...မင်းကြောင့်၊ ဟွင်း...ဟွင်း..."

ကောင်းမြတ်လွန်းက လင်းလွန်းကို လှည့်ကြိမ်းသည် ။ လင်းလွန်းက ရယ်မောရင်း ကလေး နှစ်ယောက်ကို လှည့်ကြည့်မိတော့ ကလေးနှစ်ယောက်လုံးက ဆိုဖာရှည်ပေါ်မှာ တုံးလုံးပက်လက် လေးတွေ

အိပ်ပျော်နေကြပြီ...။

"ကလေးတွေတောင် အိပ်သွားပြီ၊ သူတို့ ကို အခန်းထဲပို့ရအောင်၊
ကိုမြတ်...လာ...ရှင်က သမီးကြီးကို ချီ..."

"အိုကေ...အိုကေ...၊ သမီးငယ်ကို မင်း မချီနဲ့ လေ၊ ခါးနာနေတယ်
ဆို...၊ ကောင်မလေး ကို ခေါ်လိုက်လေ..."

လင်းလွန်းက ဧည့်ခန်းနောက်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အသ
င့်ရပ်စောင့်နေသော ဒေါ်သန်းနှင့် အေးယဉ်ကို တွေ့ရသည်။ ။ ဒီအိမ်အ
တွက် အိမ်ထောင်ထိန်း ဒေါ်သန်းနှင့် ငယ်မွေးခြံပေါက် အေးယဉ်ကလ
ည်း မရှိမဖြစ်ပါပင်...။ လင်းလွန်းတို့ အဒေါ်ဝမ်းကွဲ ဒေါ်မူမူမြင့်ကတော့
သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အုပ်ချုပ်စီမံပေးသည်။ ။ ဒီလူတွေရဲ့ လုပ်အားဖြင့်
သူတို့ အိမ်ကြီးက စည်းစနစ်တကျ လှပသန့်ရှင်းစွာ လည်ပတ်နေနိုင်ခဲ့
တာပင်...။

လင်းလွန်းက ဒေါ်သန်းတို့ နှစ်ယောက်ကို လက်ပြု၍ လှမ်းခေါ်လိုက်
သည်။ ။ နှစ်ယောက်လုံး က လျင်မြန်စွာ အနားသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ။
ပြီးတော့ သမီးငယ်လေးကို ညင်သာစွာ ချိပိုးသွား သည်။ ။ အစ်ကိုကလ
ည်း ဇနီးသည် ကို ဖေးဖေးမမဖြင့် သမီးကြီးကို ချိပိုးကာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့
တက်သွားခဲ့သည်။ ။

လင်းလွန်းက သူတို့ မိသားစုလေးကို ပြုံးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်
။

မာမီ မရှိတော့တာကလွဲရင် သူတို့ ရဲ့ ‘လွန်း မိသားစု’လေးက အရာ
အားလုံး ပြည့်စုံသာယာ သည်။ ။

မီးရောင် ဝါဖန့်ဖန့် လင်းနေသော ဧည့်ခန်းမကျယ်ကြီးထဲမှာ တော့

တေးဂီတသံ သဲ့သဲ့နှင့် ရယ်မောသံတချို့၊ စကားသံ တချို့၊ ဖန်ခွက်သံ တချို့ . . ။ ဒီညအဖို့ အရာအားလုံးဟာ ကျေနပ်ဖွယ် တင့်တယ် တောက်ပလျက် ရှိပါသည် ။
